

Arrest

nr. 159 820 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 maart 1977.

Op 14 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 augustus 2011.

Op 16 augustus 2011 neemt de gemachtigde de beslissing om een nieuwe termijn tot 23 augustus 2011 toe te staan om het grondgebied te verlaten.

Op 22 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 september 2011 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 januari 2012 neemt de gemachtigde de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. De verzoekende partij wordt hiervan op dezelfde dag op de hoogte gesteld.

Op 11 februari 2013 neemt de gemachtigde de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. De verzoekende partij wordt hiervan op dezelfde dag op de hoogte gesteld.

Op 26 augustus 2013 neemt de gemachtigde de beslissing om de aanvraag van 22 augustus 2011 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoekende partij op 27 augustus 2013 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.08.2011 werd ingediend door :

M.(...), J.(...) (...)

nationaliteit: Servië

geboren te Saint Maurice op 18.03.1977

adres: ...

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat ze de aanvraag niet kan richten vanuit haar land van herkomst omdat ze daar als alleenstaande moeder en Roma zigeunerin als vrij wild beschouwd wordt en het voorwerp zal zijn van uitsluiting. Aangezien ze geen stukken voorlegt om deze bewering te ondersteunen, hebben we ze niet in haar voordeel weerhouden.

Verder beroept betrokkene zich op haar vijf minderjarige kinderen, die door de jeugdrechter werden geplaatst. Haar terugkeer zou de relatie moeder-kind totaal verbreken. Betrokkene toont echter niet aan waaruit deze relatie dan wel zou bestaan. Ze beweert dat ze de door de jeugdrechter geplaatste kinderen regelmatig bezoekt, maar toont dit niet aan. Meer nog, op de openbare zitting van de Jeugdrechtbank van 18 juli 2013, waarvoor ze regelmatig was opgeroepen, en waar een nieuwe plaatsingsmaatregel werd bevolen, is ze niet verschenen. Ook merken we op dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Op 30.3.2012 werd ze veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot 1 jaar gevangenisstraf, met uitstel 3 jaar, uitgezonderd 6 maanden. In Nederland is ze gekend voor een reeks aan veroordelingen:

- 2 maanden gevangenis bij vonnis van 24.3.1997*
- 2 maanden bij vonnis van 27.2.1998*
- Onbetaalde arbeid ipv 2 maanden bij vonnis van 18.8.1998*
- 4 maanden bij vonnis van 8.12.2000*
- 11 dagen bij vonnis van 9.1.2002*

- 240 dagen bij vonnis van 21.12.2001

Op 21.07.2013 werd ze in België opnieuw aangehouden voor diefstal met braak, waarvoor ze op dit ogenblik onder aanhoudingsbevel staat. Door haar gedrag weerlegt betrokkene de stelling dat de relatie moeder-kind haar ervan weerhoudt om naar Servië terug te keren. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, impliceert bovendien enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We aanvaarden de relatie moeder-kind waar zij zich op beroept bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid.

Het argument dat haar oudste dochter hier school loopt, is niet van toepassing, daar deze maatregel geen betrekking heeft op de kinderen van betrokkene.

De elementen van integratie (het feit dat ze in België verblijft, sociale banden heeft, veel talen kent, werkbereid zou zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de artikelen 3 *juncto* 14 van het EVRM.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk...

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

Enterwijn:

de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet

en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)

*en artikel 3 *juncto* artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens;*

en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door de verzoekende partij aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire bevoegdheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

Volgens de bestreden beslissing is de regularisatieaanvraag niet ontvankelijk omdat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden waarom de aanvraag niet werd ingediend via de gewone

procédure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van het oponthoud in het buitenland.

De door verzoeker aangebrachte reden dat zij als alleenstaande Roma in Servië het ontzettend moeilijk zou hebben om een dergelijke aanvraag te doen werd niet weerhouden omdat verzoekster geen stukken zou hebben aangebracht om deze bewering te staven.

Het begin van bewijs kan echter steunen op rapporten van o.a. Amnesty International en International Human Rights Commission (EHRM, 17 december 1996, Ahmed t. Oostenrijk, Publ. Hof. 1996-VI).

Betreft de situatie voor Roma in Servië zijn de rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties eensluidend. De situatie voor deze minderheidsgroep is bijzonder precair. In haar jaarrapport stelde human rights watch dat "In October, the EU renewed calls on Serbian authorities to stop the influx of asylum seekers, mainly Roma, to EU countries, adding that failure to do so risked losing the right for Serbian citizens to travel to the EU without visas. There were credible reports by international human rights NGOs throughout 2012 that Serbian border guards prevent persons of perceived Romani origin from crossing the border from Serbia into Hungary" <http://www.hrw.org/world-report/2013/country-chapters/serbia>

Vooraf met betrekking tot procedures om het land te verlaten ondervinden Servische Roma dus meer dan andere groepen problemen en discriminatie.

Meer in het algemeen stelt het jaarrapport nog over Servische Roma "Roma continued to experience harassment, threats, discrimination when accessing education, and problematic forced evictions." <http://www.hrw.org/world-report/2013/country-chapters/serbia>

Amnesty international meldt nog dat "Under pressure from the EU, the government introduced border exit controls in order to prevent "abuse of the visa-free regime". This violated the right to freedom of movement of Serbian citizens, mainly Roma and Albanians, seeking to leave the country. In May, the Interior Minister warned Roma that seeking asylum in the EU would damage Serbia's national interest. By 31 October, the numbers of Serbians claiming asylum had dropped to 3,000 from 17,000 in 2010" <http://www.amnesty.org/en/region/serbia/report-2012>

De bovenstaande rapporten van hoog aangeschreven mensenrechtenorganisaties kunnen dus wel dienen als ondersteuning van de vrees van verzoekster om als Roma gediscrimineerd te worden in haar land, zeker wanneer zij een aanvraag doet om machtiging van verblijf te bekomen in België. Servië wil immers niet door een groot aantal aanvragen van Romazigeuners om het land te verlaten in een slecht daglicht komen te staan bij de EU. Om dat beeld tegen te gaan weigert het land simpelweg om de aanvragen te versturen.

De motivatie van de staatssecretaris om het verzoek onontvankelijk te verklaren is dus niet gesteund op feitelijke gegevens, of zij die alvast niet correct beoordeeld"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een enig middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat de reden dat zij als alleenstaande Roma in Servië het ontzettend moeilijk zou hebben niet weerhouden werd omdat ze geen stukken zou hebben bijgebracht. Zij wenst dienaangaande te wijzen op rapporten van o.a. Amnesty International en International Human Rights Commission. Vooraf met betrekking tot procedure om het land te verlaten zouden Servische Roma's meer dan andere groepen problemen en discriminatie ondervinden. De algemene rapporten dienen als ondersteuning van haar vrees om als Roma gediscrimineerd te worden in haar land.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de aanvraag riep verzoekster in dat ze in haar land van herkomst het voorwerp zal zijn van uitsluiting. Zij stelde in haar aanvraag wat volgt:

" (...) Het is materieel totaal onmogelijk, en nog minde verantwoord voor de verzoekster om in haar thuisland een machtiging tot lang verblijf te verzoeken gezien de psychische en fysieke integriteit er zeer zwaar in het gevaar was en opnieuw zou komen, te meer daar verzoekster als alleenstaande moeder en ROMA zigeunerin er ter plekke als 'vrij' wild' beschouwd wordt en voorwerp zal zijn van uitsluiting, met uitbuiting waar mogelijk. (...) "

Uit de aanvraag blijkt niet als zou verzoekster haar bewering hebben gestaafd met enige concrete documenten. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing geoordeeld werd dat aangezien ze geen stukken voorlegt om deze bewering te ondersteunen, dit niet in haar voordeel kan worden weerhouden.

Waar verzoekster thans bij haar verzoekschrift voor het eerst verwijst naar algemene rapporten dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij deze niet ter hare beschikking had op het

moment dat de beslissing genomen werd. Bovendien maakt verzoekster met een verwijzing naar algemene rapporten geenszins aannemelijk dat zijzelf niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het louter gegeven dat in de algemene rapporten wordt gesteld dat er discriminatie voorhanden is in Servie, toont niet aan dat het voor verzoekster onmogelijk is om aldaar een aanvraag 9bis in te dienen.

Daar verzoekster de overige motieven niet aanvecht, dient de verwerende partij daar ook niet verder op in te gaan.

Verzoekster toont voorts niet aan op welke wijze artikel 8 EVRM geschonden werd daar dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond."

2.3.1.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze juridische en feitelijke overwegingen bevat. Zo wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voor de feitelijke overwegingen stelt de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verzoekende partij beweert dat zij als alleenstaande moeder en Roma geen aanvraag kan indienen vanuit haar land van herkomst, maar daar legt zij geen documenten van neer, waardoor de verwerende partij deze bewering niet in haar voordeel weerhoudt. Daarnaast stelt de verwerende partij ook dat ze geen band aantoonde met haar vijf kinderen, die door een jeugdrechter geplaatst zijn. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de

verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde zou vormen omwille van haar strafrechtelijk verleden en heden. Ten slotte stelt de verwerende partij dat alle elementen van integratie enkel tot de gegrondheid behoren en niet in de ontvankelijkheidsfase behandeld worden.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht zal onderzocht worden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij hiervan eveneens de schending aanvoert en de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij voert als buitengewone omstandigheden in haar aanvraag aan dat zij vooral in Frankrijk en Nederland verblijft en zelden of nooit in haar land van herkomst. Tevens stelt ze dat haar vier jongste kinderen zijn geplaatst door de jeugdrechter in Brussel, terwijl haar oudste dochter wel bij haar verblijft. Ze betoogt dat ze niet naar haar land van herkomst kan gaan, omdat dit de band tussen haar en haar kinderen totaal zou verbreken en in het gedrang zou brengen. De verzoekende partij haalt aan dat ze meerdere talen kent en dat ze werkwilgig is. Ten slotte stelt ze dat haar psychische en fysieke integriteit in gevaar zou zijn in haar land van herkomst omdat ze als alleenstaande moeder en Roma er als 'vrij wild' zou worden beschouwd en voorwerp zou zijn van uitsluiting of uitbuiting. Ter ondersteuning van deze verklaringen legt de verzoekende partij haar Servisch paspoort als identiteitsdocument neer.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op elk van de verklaringen van de verzoekende partij heeft geantwoord.

De verzoekende partij betwist dat haar verklaring dat zij Roma is en het voorwerp uitmaakt van een discriminerende behandeling in haar land van herkomst niet kon worden weerhouden door de verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt dit element niet weerhouden omdat de verzoekende partij geen stukken heeft neergelegd die deze bewering ondersteunen. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift echter dat haar bewering dat zij als alleenstaande Roma in Servië het moeilijk zou hebben om een visumaanvraag in te dienen, kan worden gestaafd door rapporten van Amnesty International en International Human Rights Commission. Zij citeert enkele passages uit rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International. Uit het administratief dossier blijkt echter dat deze rapporten niet eerder werden bijgevoegd, waardoor de verwerende partij hiervan geen kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing stelt dat de beweringen van de verzoekende partij niet weerhouden worden wegens een gebrek aan ondersteunende stukken. Voorts wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening kan houden met de documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden neergelegd. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorts stelt dat de Servische autoriteiten de aanvragen niet versturen daar ze vrezen dat het groot aantal aanvragen van Roma de Servische autoriteiten in een slecht daglicht stelt, wijst de Raad erop dat voormeld betoog een feitelijke grondslag mist. Immers, dient de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet te worden ingediend bij de Servische autoriteiten, maar wel bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt tegen de overige onderdelen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Er is geen schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Vervolgens wijst de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM op de "discriminatie" waaraan Roma in Servië worden blootgesteld. Ter staving hiervan citeert zij uit drie korte passages van de website van Amnesty International en Human Rights Watch waarin zij persoonlijk niet wordt betrokken. De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming

illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In casu verwijst de verzoekende partij uitsluitend naar drie korte passages waarvan de eerste handelt over de toestroom van asielaanvragen, het tweede citaat een passage betreft waarin in algemene termen wordt gesteld dat Roma nog steeds lastiggevalen, bedreigd en gediscrimineerd worden wanneer ze toegang trachten te hebben tot onderwijs en een derde citaat betrekking heeft op de grenscontrole die uitgevoerd wordt om misbruik van het visumvrij reizen te beperken. Zij zelf wordt niet vermeld in voormelde citaten. De Raad stelt vast dat de informatie die verzoekende partij bijbrengt niet volstaat om aan te tonen dat Roma in Servië een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, waaronder ernstige discriminaties, in die mate dat deze een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM. Uit het beperkt aantal artikelen, die daarenboven betrekking hebben op 2013 en specifieke voorvallen, kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, waaronder ernstige discriminaties, die op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen wijzen. Bijgevolg dient de verzoekende partij omstandigheden die eigen zijn aan haar geval aan te tonen. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). *In casu* brengt de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen elementen aan dat zij in Servië het slachtoffer is van discriminatie. Met een dergelijk betoog wordt geen schending van artikel 3 *juncto* artikel 14 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Het middel, voor zover het betrekking heeft op het zorgvuldigheidsbeginsel, is ongegrond.

2.1.3.5. De verzoekende partij voert de schending aan van het rechtzekerheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel is geschonden. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van het rechtzekerheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze dit beginsel en deze bepaling door de bestreden beslissing worden geschonden. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS